

heel goed, al was hij geograaf, en noemde ze bij den latijnschen naam Nonnea, Adonis, Onobrychis.

„Merkwürdig! Haben sie denn diese auch in Holland, wohl in den Dünen?“ „Nein, nur verbaut“. O, zei hij, dat is deze niet; ik ken niet alle planten van Frankenhausen, maar deze „jedenfalls“, dit is „unsre Stolz“; het is de stamvader van de gekweekte esparcette; deze met het smalle blad en de groote bloemen is *Onobrychis viciaefolia*, niet *sativa*.

Ziezoo, dat begon goed, den eersten avond al een Pontische steppenplant en van morgen langs een akkerpad een mooie bekende en twee voor mij geheel nieuwe planten.

Want, door de Espercette op het idee gebracht, ging ik bovengekomen, ook de *Scabiosa* eens determineeren. En jawel, ook dat was een heel andere, alweer een nieuwe plant voor mij; het bleek de *Scabiosa suavaeolens*, de zoetgeurende *Scabiosa* te zijn; een plant die typisch is voor de zonnige heuvels en ook al een reliëf uit den steppentijd. Met mijn opinie over de reductie van het bladmoes tegen te sterke verdamping, met een biologische verklaring voor een pas opgemerkt verschijnsel, was ik dus al weer eens te voorbarig geweest, wat een bioloog wel eens meer gebeurt. (Wordt vervolgd).

E. HEIMANS.

EEN WINTERWANDELING.

ONDAG 12 Jan. 't Heeft flink gevoren, maar vannacht is er heel wat sneeuw gevallen. 'k Ga den Loosduinschen weg uit en sla een zijweggetje in naar een boerderij. 'k Ben hier geen onbekende meer en men laat me ongehinderd passeeren. 'k Loop over het erf, achter den hooiberg langs, die thans een heerlijke schuilplaats is voor honderden musschen. De sneeuw is tot duinen opgejaagd, de slooten liggen dicht, voor de vogels het ellendigste wat je bedenken kunt. Gevolg: geen eten en geen drinken. Maar bij een boerderij is altijd nog wel iets te vinden, zoodat ik daar met reden veel vogels verwacht. 't Valt me niet mee. 'k Ga iets verder het land in. Aan de overkant van de sloot is een duiker, waar ongetwijfeld de sloot nog open ligt. Bij zulke plaatsen treft men geregeld de meest bekende wintergasten aan. Voorzichtig kom ik dichterbij, maar toch nog niet voorzichtig genoeg. Want bij mijne nadering gaan er een paar kraaien op de vlucht, een zwarte lijster volgt het voorbeeld, een roodborst en een winterkoning sluipen onder het overhangende besneeuwde gras. Een troepje ringmusschen scharrelen op een akkertje, waar kool gestaan heeft, in de sneeuw rond. Ze zakken er tot de borst in. 't Zijn de eenige vogels, die niet voor me op de vlucht gaan. 'k Denk als ik die diertjes zie, altijd aan gewone huismusschen van beschaafde familie. Hunne manieren zijn iets deftiger, hun geluid wat voornamer. Ze doen meer denken aan vinken, keepen en kneuen. Ze vliegen ook wat eleganter en roepen elkaar onder 't vliegen voortdurend aan.

W. J. DIJK. (Wordt vervolgd.)

Winterlandschap.